

Розділ 20

Розділ 20

ТІММІ ПРИХОДИТЬ НА ПІДМОГУ

Пан Барлінг пополотнів. Смоляний закричав у захваті:

— Ура! Так, дядьку Квентіне!

Блок загорлав і наскочив на зраділого хлопця. Він схопив його за плече й замахнувся мотузкою, щоб уперізати його.

— Завдай йому хлосту! — по-дивацьки прошипів пан Барлінг. — Спочатку вчисти йому, Блоку... а потім цьому... впертому... затятому дурневі! Ми хутко приведемо їх до тями. Хороше пороття час від часу й кілька днів без їжі в темряві зроблять їх більш піддатливими!

Смоляний заволав щодуху. Дядько Квентін схопився на рівні. Мотузка уперізала хлопця, й він знов зарепетував.

Зненацька щось задріботіло в темряві й кинулося на Блока. Блок зарепетував від болю, відвернувся, перекинув ненароком ліхтар, і світло згасло. Почулося люте гарчання. Блок затинався, намагаючись триматися подалі від істоти, що вчепилася в нього.

— Барлінг! Допоможіть! — заволав він.

Пан Барлінг поспішив йому на підмогу, але й на нього напали. Вражені дядько Квентін і Смоляний з острахом прислухалися до вовтузіння у темряві. Що це за створіння прискочило? Чи нападе воно й на них? А може,

це гігантський щур чи лютий дикий звір, що живе в цих тунелях?

Лютий звір раптом загавкав. Смоляний зрадив.

— Тіммі! Це ти, Тіммі! О, гарний пес, гарний пес! Фас, Тіммі, фас! Покусай його!

Обоє переляканих чоловіків не могли протистояти роз'ятреному псу. Умить вони чимшвидше кинулися навтьоки, намагаючи мотузку, щоб не заблукати. Тіммі радо їх поганяв, а тоді, задоволений собою, повернувся до Смоляного і батька Джорджі.

Йому влаштували грандіозне вітання! Дядько Квентін захоплювався ним, а Смоляний обійняв пса за шию.

— Як ти сюди потрапив? Ти прибіг з таємного коридора, в якому тебе переховували? Ти геть зголоднів! Ось, поїж трохи.

Тіммі залюбки поїв. За час перебування в коридорі він поглинув лише кількох щурів, а поза тим поживи ніякої не було! Він злизував краплі води, які крапотіли зі склепіння, тож від спраги не потерпав. Але, звичайно, пес непокоївся й був уражений, бо ще ніколи так надовго не розлучався зі своєю господинею!

— Дядьку Квентіне, адже Тіммі чудово може нас вивести до Вершини контрабандистів! — раптом осінило Смоляного. Він звернувся до Тіммі:

— Ти можеш відвести нас додому, друже? Додому, до Джорджі?

Тіммі вислухав і нашорошив вуха. Він трохи пробіг тунелем, але незабаром повернувся. Йому не сподобалося йти тим шляхом. Відчував, що вороги на них усіх чигають: пан Барлінг і Блок так легко не попустять!

Однак Тіммі знав й інші таємні тунелі, що пронизували пагорб. Знав, наприклад, вихід до маршів! Тож він

рушив у темряві; дядько Квентін тримав його за нашійник, а Смоляний йшов слідом, тримаючись за одєжину дядька Квентіна.

Було непросто й не вельми приємно. Дядько Квентін часом сумнівався, чи справді Тіммі знає, куди їх веде. Вони посувалися вниз і вниз, потикаючись на вибоїнах, часом б'ючись головою об несподівано низьке склепіння. Дядькові Квентіну було ще й незручно через те, що він ішов босоніж і був одягнений лише в піжаму і якісь лахмани.

Минуло досить багато часу, поки вони вийшли до краю маршів біля підніжжя пагорба. Це було безлюдне місце, оповите туманом, тому ні Смоляний, ні дядько Квентін не орієнтувались, у який бік податися.

— Нічого, — сказав хлопець. — Ми цілком можемо покластися на Тіммі. Він чудово знає дорогу. Він виведе нас до містечка, а там — ми самі доберемося додому!

Раптом, на їхній великий подив і побоювання, Тіммі став як укопаний, нашорошив вуха, заскавулів і відмовився йти далі. Вигляд у нього був сумний і нещасний. У чому річ?

Відтак Тіммі гавкнув і, покинувши своїх супутників напризволяще, майнув назад у тунель, з якого вони щойно вийшли. Пес тут же зник у темряві — як здимів.

— Тіммі! — заволав Смоляний. — Тіммі! До мене! Не кидай нас! Тіммі!

Але Тіммі зник, і ні Смоляний, ні дядько Квентін не знали чому. Лише з подивом видивлялися один на одного.

— Мабуть, доведеться самим пробиратися через ці мочари, — із сумнівом сказав дядько Квентін і спробу-

вав ступити й перевірити твердість ґрунту. Та ба! Він одразу відсмикнув ногу.

Через щільний туман нічого не було видно. Позаду був вихід з тунелю. Над ним — стрімчак. Там проходу нема, це ясно. Якось треба обійти передгір'я й вийти на дорогу до містечка, але ж туди доведеться йти маршами!

— Давайте сядемо й почекаємо трохи, чи не повернеться Тім, — запропонував Смоляний. Тож вони посідали на каміння перед виходом з тунелю й узялися чекати.

Смоляний поринув у думки про друзів. Цікаво, що вони подумали, коли виявили, що він і дядько Квентін зникли. Мабуть, були страшенно вражені!

— Цікаво, що роблять друзі? — вголос промовив хлопець. — Дуже хотілося б знати!

А діти дуже багато встигли за цей час. Вони знайшли яму під банкеткою, куди пан Барлінг вкинув бранців; спустилися в підземелля й на власні очі бачили пана Барлінґа та Блока, коли ті йшли на переговори з бранцями!

Діти також з'ясували, що в ліжку лежав не Блок, а лялька. Вони почали навперебій розповідати про все пану Ленуару, і той ураз переконався, що Блок — шпигун, підсланий паном Барлінґом, а ніякий не слуга!

Щойно Джуліан побачив, що пана Ленуара вдалося переконати, він себе вже не стримував і розповів йому про таємний хід через банкетку й про те, що вони того дня бачили в тунелі пана Барлінґа і Блока.

— Боже милостивий! — вигукнув пан Ленуар, не на жарт стривожений. — Барлінг, напевне, божевільний! Мені завжди здавалося, що він химерний, але треба

бути шаленцем, щоб так викрадати людей... І Блок, мабуть, такий самий. Це змова! Вони чули про мої з вашим дядьком спільні плани й вирішили зупинити нас, бо осушення маршів знищить бізнес контрабандистів! Хтозна, на що вони здатні! Це серйозно!

— Якби ж ото Тіммі був з нами! — раптом сказала Джорджа.

Пан Ленуар глянув на неї з подивом.

— Хто такий Тіммі?

— Що ж, тепер ми можемо розповісти вам усе! — сказав Джуліан і оповів пану Ленуару про Тіммі й про те, як діти його сховали.

— Дуже нерозумно, — невдоволено зауважив пан Ленуар. — Якби ви про нього мені розповіли, я влаштував би його у гарних людей у містечку. Нічого не можу із собою вдіяти — не люблю собак. Не переносу й ніколи не дозволю тримати їх у моєму домі! Але якби знав, що ви взяли його з собою, я б охоче улаштував його у когось.

Дітям стало і ніяково, й трохи соромно. Пан Ленуар — дивакуватий, запальний, але далекі не те страховисько, яким вони собі його уявляли.

— Мені б хотілося знайти Тіммі, — сказала Джорджа. — Ви, напевно, викличете зараз поліцію, пане Ленуар, а ми тим часом підемо пошукаємо Тіммі? Ми знаємо потаємний хід з вашого кабінету.

— Он воно чому ти там ховався вчора післяобід, — здогадався пан Ленуар. — А я вирішив, що ти дуже поганий хлопчик. Гаразд, ідіть і знайдіть його, якщо хочете, але не підпускайте до мене. Я не переносу собак у домі!

Він рушив телефонувати до поліції. Пані Ленуар з червоними заплаканими очима трималася біля чоло-

віка. Джорджа пішла до кабінету, а за нею — Дік, Джуліан і Енн. Мерібел залишилася з матір'ю.

— Ходімо... зайдімо до таємного ходу й спробуймо знайти друзяку Тіммі! — сказала Джорджа. — Якщо гуртом будемо кликати його, свистіти й кричати, він напевно нас почує!

Діти відкрили прохід у тунель, як це вже неодноразово робили. Панель відсунулася, відкрився більший отвір. Вони просунулися в нього й опинилися в дуже вузькому коридорі, який вів із кабінету до відпочивальні Смоляного.

Проте Тіммі там не було! Діти здивувалися, але Джорджа швидко здогадалася чому.

— Пригадуєте, Смоляний казав, що до проходу можна потрапити з їдальні, з кабінету і з його відпочивальні? Я бачила щось схоже на двері, коли ми минали їдальню, й Тіммі цілком міг крізь них потрапити до іншого проходу.

Діти один за одним повернулися назад. Коли наблизилися до їдальні, а рухалися вони поза стіною, побачили невеличкі двері, про які згадувала Джорджа, що так зливалися з площиною стіни, що їх важко було помітити. Джорджа штовхнула їх. Вони легко відкрилися й одразу ж зачинилися з легким клацанням. Тобто вони відкривалися лише з одного боку.

— Сюди й проник Тіммі! — вигукнула Джорджа й знову штовхнула двері. — Він штовхнув двері, й вони відкрилися; тоді пес пройшов усередину, а двері зачинилися, і він не зміг повернутися назад. Ходімо, треба його знайти!

Діти пройшли через маленькі двері. Двері були такі низькі, що навіть Енн довелося нагнути голову. Вони

опинилися в такому ж таємному коридорі, як і попередній, але трохи ширшому. Раптом він повів униз. Джуліан гукнув іншим:

— Здається, він веде до проходів, якими ми виводили Тіма на прогулянку! Осьо, дивіться, той самий колодязь!

Діти рушили далі, кликали Тіммі, свистіли, та де там... Джорджа почала хвилюватися.

— Агов! Ось місце, куди ми потрапляли, коли спускалися сходами під банкеткою! — раптом сказав Дік. — Точнісінько! Оно тунель, в якому ми бачили Блока і пана Барлінга.

— Гадаєш, вони могли щось заподіяти Тіммі? — злякано спитала Джорджа. — Я про це й не подумала.

Усі стривожилися. Якщо Тім був десь поблизу, то він би конче пошарпав Блока й пана Барлінга. Може, вони завдали йому якоїсь школи? Діти й гадки не мали, що цієї миті Тім був разом з дядьком Квентіном і Смоляним.

— Дивіться! — раптом вигукнув Джуліан, щось висвічуючи ліхтариком. — Мотузка! Її протягнуто уздовж тунелю. Навіщо?

— Це тунель, яким пішли пан Барлінг і Блок! — сказала Джорджа. — Я впевнена, що він веде туди, куди запроторили мого батька і Смоляного! Їх тримають у полоні! Я піду туди, куди веде мотузка, і знайду їх! Хто зі мною?